

forekommer mig, at den højtærede Minister ved sin Anklage her har svækket sin Stilling overfor de Paastande, der kan komme fra anden Side om, at den rent saglige Bedømmelse ikke alene har været afgørende.

Maa jeg da slutte med at sige, at alt, hvad jeg her har nævnt, og som efter min Mening har sit Udspring i, at Ministeren ikke har fulgt den Fremgangsmaade ved Afskedigelsen af Bankinspektøren, som Loven forudsætter, alt dette har skabt en Atmosfære omkring Ministerens Handlemaade af Tvivl om, hvorvidt Ministerens Motiver til Afskedigelsen alene er at søge i hans Opfattelse af Bankinspektørens embedsmæssige Uegnethed. Jeg siger, det har det ført med sig, hvad enten det nu er berettiget eller ikke berettiget, at Bankinspektøren er afskediget, men det er Folketingets Opgave at skabe absolut Sikkerhed i Befolkningen for, at Ministre ikke vilkaarligt skyder den lovmæssige Ordning til Side, der netop er skabt af Lovgivningsmagten som en Garanti baade for Befolkningen og for Embedsmændene. Derfor, siger jeg, er det beklageligt, at Rigsdagen ikke i dette Øjeblik har Materiale til en alsidig Bedømmelse af, om Ministeren har fuldt og helt Ret i sin Dom om Bankinspektør Halds Uduelighed. Jeg har i denne Forbindelse blot nødig at henvide til, hvorledes det konservative Folkepartis Hovedorgan skriver i Dag, at ved en eventuel Afstemning i Folketinget vil man stemme i Blinde. Jeg siger, det er beklageligt, men naar Folketinget er stillet saaledes, er det, fordi Ministeren, som jeg har sagt, ved Afskedigelsen har skudd Lovgivningens Bestemmelse om Fremgangsmaaden ved en saadan Afskedigelse til Side og derved hindret den anden Part i at klarlægge sin Sag under de af Lovgivningen anviste Former. Det er det, der skaber Uro og Tvivl i Befolkningen, og derfor maa jeg mene, at selv de, der maatte finde Bankinspektør Halds Afskedigelse berettiget i dette Øjeblik, maa beklage, at Ministeren har valgt denne Fremgangsmaade, der kaster en saadan Afskedigelse ud som Kastebold for Lidenskaberne, deler Befolkningen i dem, der finder Afskedigelsen berettiget, og en anden Del, som finder, at den er Udtryk for Vilkaarlighed og Overgreb, medens der ikke er givet Folketinget det rette Grundlag til at afgive sin Dom i denne Sag.

Jeg skal indskrænke mig hertil paa det nuværende Tidspunkt.

Ordføreren for Forespørgerne (*Stauning*): Jeg maa sige, at for saa vidt overraskede det ærede Medlem Hr. Christmas Møller mig, som jeg havde opfattet ham som Ordfører for den Opfattelse, der nu i stor Udstrækning er kommet til Orde i den konservative Presses Hovedorgan. I Voldsomhed i Angrebet har dette Hovedorgan jo søgt at overgaa alt, hvad man fra mit Partis Side har kunnet præstere i saa Henseende, saa jeg maa mene, at Konsekvensen af denne Aktion maatte have været fra det ærede Medlems Side ikke blot en stærk Afstandtagen fra det, der er sket, men ogsaa en positiv Tilkendegivelse deraf. Naa, men jeg har jo efterhaanden lært, at man ikke skal regne alt for meget med Overensstemmelse mellem Partiet og Pressen fra den Side. (*Fraenkel*: Det er meget rigtigt). Det glæder mig at faa bekræftet fra konservativ Side, at det er rigtigt, at man ikke skal regne med den konservative Presse. (*Fraenkel*: Nu siger De lidt mere og lidt andet, end De sagde før) . . . . Jeg tror ikke, der er noget i Vejen for, at det ærede Medlem med al sin Ælskværdighed kan faa Lejlighed til at uddybe dette lidt nærmere, naar jeg er færdig. Endvidere vil jeg sige i Anledning af det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Bemærkninger, at jeg desuden støttede min Formodning paa et Referat fra et Møde, hvis Forløb jeg kender, dels fordi jeg selv har været der, og dels fordi jeg har læst et Referat, der fandtes i Bladet „Nationaltidende“, men maaske skal man heller ikke stole paa saadanne Referater. Af dette fremgaar det, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller paa det paagældende Møde erklærede, at han beklagede i overordentlig Grad, at Handelsministeren, som dog sikkert trængte til Ro og Tryghedsfølelse, havde afskediget Bankinspektøren. Men det er altsaa een Tale paa et Møde og en anden, naar Afgørelsen skal træffes her. Der er altsaa ikke blot Uoverensstemmelse mellem Pressen og Rigsdagsgruppen, men ogsaa Uoverensstemmelse hos Personerne selv, naar de optræder henholdsvis ude i Landet og her.

Maa jeg dernæst sige, at naar det ærede Medlem følte Trang til at optræde indigneret overfor min Form for denne Diskussion,